

Книгата на Даниил — Двадесет и трета

Презрителните мъже

Jeff Pippenger

2023-12-18

Сестра Уайт посочи, че когато големите сгради на Ню Йорк бъдат съборени, ще се изпълни Откровение, глава осемнадесета, стихове първи до трети.

И след това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се озари от неговата слава. И той извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана обиталище на бесове и свърталище на всеки нечист дух, и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Защото всичките народи пиха от виното на яростта на нейното блудство, и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци забогатяха от изобилието на нейния разкош. Откровение 18:1–3.

Към 11 септември 2001 г. „царете“ на земята вече бяха блудствали с римската църква. След Втората световна война президентът Хари С. Труман за пръв път, през 1951 г., назначи посланик във Ватикана. Неговият опит да установи политически отношения с папството бе категорично отхвърлен от Конгреса на Съединените щати, но не така, когато десетилетия по-късно президентът Роналд Рейгън, през 1984 г., назначи посланик във Ватикана. Към 2001 г. всички народи бяха блудствали с Ватикана, като установиха дипломатически отношения с тирската блудница.

Към 11 септември 2001 г. всички „народи“ бяха изпили виното на яростта на нейното блудство. Виното на Вавилон представлява всички различни лъжи, представяни от папството, но един особен вид вино, който е посочен в тези стихове, е виното на яростта на нейното блудство. Яростта на папството е неговото гонение срещу онези, с които то не е съгласно. То осъществява своето гонение, като използва силата на държавата, за да върши мръсната му работа. Виното на неговата ярост е неговата особена бутилка заблуда, която представя действието на използването на държавата срещу онези, които то смята за еретици.

В периода от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г. милеритският адвентизъм, който бе извикан от Тъмните векове и който бе отделен от протестантските църкви, които тогава станаха дъщерите на Рим, стана истинският протестантски рог върху новопоявилите се земен звяр. Петър определя характеристиките на тези новоизбрани Божии люде като народ.

Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, люде придобити, за да възвестявате превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; които не бяхте получили милост, а сега получихте милост. 1 Петрово 2:9, 10.

Към 11 септември 2001 г. Църквата на адвентистите от седмия ден вече беше прибягнала до политическата структура на правителството на Съединените щати и често я използваше, за да напада онези, които смяташе за еретици. Много преди 2001 г. адвентистите вече бяха

пили от особеното вино на Вавилон, което представлява използването на държавната власт за нападение срещу онези, които смятаха за еретици.

Ефрем е символ на бунта на Йероваам и на северното царство Израил, и Исаия започва двадесет и осма глава, като се обръща към Църквата на адвентистите от седмия ден като към пианиците на Ефрем.

Горко на венеца на гордостта, на пианиците от Ефрем, чиято славна хубост е повяхващо цвете, което е на върха на тлъстите долини на ония, които са победени от вино! Ето, Господ има един мощен и силен, който като буря от град и гибелна виелица, като порой от могъщи преливащи води, ще го повали на земята с ръка. Венецът на гордостта, пианиците от Ефрем, ще бъде стъпкан под нозе; и славната хубост, която е на върха на тлъстата долина, ще бъде повяхващо цвете и като ранен плод преди лятото, който, щом онзи, който го гледа, го види, докато е още в ръката му, го изяде. В онзи ден Господ на Силите ще бъде венец на слава и корона на красота за остатъка от Своя народ, и дух на правосъдие за онзи, който седи да съди, и сила за ония, които отблъскват боя при портата. Но и тия са се заблудили чрез вино и чрез спиртно питие са се отклонили от пътя; свещеникът и пророкът са се заблудили чрез спиртно питие, погълнати са от вино, отклонили са се чрез спиртното питие; заблуждават се във видение, препъват се в съд. Защото всички трапези са пълни с бълвоч и нечистота, тъй че няма чисто място. Исаия 28:1–8.

Третото горко настъпи на 11 септември 2001 г. и дойде върху „венеца“, представляващ ръководството на „пианиците на Ефрем“. То не нападна със самолет, пълен с гориво, централата на църквата в Мериленд, но отбеляза тяхната неспособност да разпознаят, че идването на исляма на третото горко беше началото на вестта за късния дъжд на третия ангел. Началото на самата вест и дело, за чието прогласяване те изповядват, че са били издигнати. Те са определени не само като венеца, който представлява ръководството, но и като „венец на гордостта“, като по този начин се посочва едната от двете класи поклонници, която беше и е произвеждана в спора на втора глава на Авакум. На 11 септември 2001 г. стражите на Авакум заеха постовете си в битката при портата.

Портите на Ерусалим са мястото, където се осъществяваше общуването на жителите на Ерусалим. Битката при портите представлява „разискването“ от предишната глава на Исаия, което започна в деня на източния вятър (деня на исляма). Двете категории поклонници в пасажа от Авакум са представени чрез две корони. Пианиците на Ефрем, които дотогава вече бяха употребили държавната власт, за да спечелят своите спорове срещу онези, които бяха счели за еретици, са противопоставени на короната на Господа на Силите. Когато Христос е представен като Господ на Силите, това е символ на Неговото дело като Водач на Своята войска. Битката при портата е войната, представена чрез спора относно истинската и лъжливата теология.

Не само ръководството на Генералната конференция е представено като пианиците на Ефрем, но също и свещениците (пастирското служение), и пророците (богословите и преподавателите) са се отклонили от пътя поради спиртно питие. Както казва Исаия в

началните стихове на своето пророчество, това е цялата църква.

Видението на Исай, син Амосов, което той видя относно Юда и Йерусалим в дните на Озия, Йоатама, Ахаза и Езекия, юдейските царе. Слушайте, небеса, и дай ухо, земя; защото Господ говори: Отхраних и възпитах деца, а те се разбунтуваха против Мен. Волът познава стопанина си, и оселът — яслата на господаря си; но Израил не познава, Моят народ не разбира. Ах, грешен народ, люде, обременени с беззаконие, семе на злодейци, деца развратители! Те оставиха Господа, разгневиха Светия Израилев, отстъпиха назад. Защо да бъдете поразявани още? Вие ще се бунтувате все повече и повече; цялата глава е болна, и цялото сърце — немошно. Исай 1:1–5.

Грешният народ е болен и е преминал времето, когато би могло да се приложи каквото и да било средство, което да промени сърцето и ума му. Исай посочва, че пияниците са се отклонили от пътя, а Йеремиа определя този път като „древните пътеки“. На 11 септември 2001 година късният дъжд започна да пада, а Йеремиа посочва, че когато ходим в древните пътеки, което е „пътят“, от който пияниците са се отклонили, тогава намираме покоя на късния дъжд.

Така казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и разпитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те казаха: Не щем да ходим по него. Поставих още и стражи над вас, които казваха: Слушайте звука на тръбата. Но те казаха: Не щем да слушаме. Затова слушайте, народи, и узнай, о, събрание, какво има между тях. Слушай, земле: ето, Аз ще докарам зло върху този народ, самия плод на помислите им, защото не послушаха Моите думи, нито закона Ми, а го отхвърлиха. Еремия 6:16–19.

Пияниците на Ефрем са се отклонили от пътя на 11 септември 2001 г. и са се обърнали „назад“, през 1863 г., когато са започнали процеса на отхвърляне на „старите пътеки“. Именно в „старите пътеки“ се намират покоят и освежаването на късния дъжд, и този дъжд започна точно във времето, когато над тях бе изречено „Горко“. Третото „Горко“ на исляма беше неразпознаваемо за венеца на гордостта на Ефрем, защото те постепенно бяха отхвърлили основополагащите истини, които определят ролята на исляма в пророчеството. Йеремиа посочва, че по онова време Господ издигна стражи, които са стражите на Авакум, и те възвестиха на пияниците на Ефрем в битката при портите, че трябва да се вслушат в звука на тръбата. Третото „Горко“, което дойде на 11 септември 2001 г., беше седмата Тръба.

Исай посочва, че „те са се отклонили чрез спиртно питие; грешат във видение, препъват се в съд. Защото всички трапези са пълни с бълвоч и нечистота, тъй щото няма чисто място“. Подправената таблица, въведена през 1863 година, която премахна „седемте времена“ и изискваше да я придружава обяснителен лист, представлява подправянето на двете свещени таблици на Авакум; но подправените „таблици“, които пияниците са употребявали, са пълни с бълвоч и те грешат във видение. На стражите в Авакум и Еремия бе казано, че в спора относно методологията трябва да запишат „видението“ върху „таблици“, но подправените таблици на пияницата представят погрешно видение.

Където няма видение, народът загиба; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Пияниците на Ефрем са отхвърлили Божия закон, но контекстът на „спора“, на битката при портата, е Божият пророчески закон, както е представен чрез методологията, установена в движението на първия и третия ангел. След като в първите осем стиха на двадесет и осма глава Исая полага обстановката, той след това посочва методологията, която е късният дъжд, и конкретно определя пияниците като „презрителните мъже, които владеят“ „в Ерусалим“.

Кого ще научи на знание? и кого ще направи да разбере учението? Отбитите от млякото и отделените от гърдите. Защото заповед след заповед трябва да бъде, заповед след заповед; правило след правило, правило след правило; тук малко и там малко; понеже с заекващи устни и с друг език ще говори на този народ. На които рече: Това е покоят, с който можете да дадете покой на уморения; и това е освежението; но те не искаха да чуят. Но словото Господне им беше: заповед след заповед, заповед след заповед; правило след правило, правило след правило; тук малко и там малко; за да идат и да паднат назад, и да бъдат строшени, и уловени в примка, и хванати. Затова чуите словото Господне, вие присмивачи, които управлявате този народ, който е в Ерусалим. Понеже казахте: Сключихме завет със смъртта и с ада сме в съглашение; когато прииждащият бич премине, той няма да дойде върху нас; защото направихме лъжата наше убежище и под измамата се скрихме. Затова така казва Господ Бог: Ето, полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайгълен камък, сигурна основа; който вярва, няма да бърза. И ще положи съда за мерило, а правдата за отвес; и градушката ще отнесе убежището на лъжата, и водите ще залее скривалището. И вашият завет със смъртта ще бъде унищожен, и вашето съглашение с ада няма да устои; когато прииждащият бич премине, тогава ще бъдете стъпкани от него. Исая 28:9–18.

„Дебатът“ тук е определен чрез думите: „кого ще научи на знание? и кого ще направи да разбира учение?“ „Кого“ се отнася до потенциалните ученици, но предметът е разбирането на учението, което е знание. Когато книгата на Данаил бъде разпечатана, настъпва увеличение на знанието, което представлява нараснало разбиране на истините на Божието Слово. Думата „учение“ означава съвкупност от вярвания, принципи, поучения или правила, които изграждат определена система на мислене или корпус от знание. За да бъдат разбрани библийските „учения“, е необходима библийска методология за изграждането на този корпус от знание.

Методологията е определена така: „заповед върху заповед, заповед върху заповед; ред върху ред, ред върху ред; тук малко и там малко“. Методологията, която определи 11 септември 2001 г. като пристигането на третото „Горко“, се основава на събирането на пророческата линия на първото „Горко“ заедно с пророческата линия на второто „Горко“, което осигурява двама свидетели за линията на третото „Горко“. Тази методология е изпитът на „разискването“, който поражда две класи поклонници, защото „словото Господне им беше заповед върху заповед, заповед върху заповед; ред върху ред, ред върху ред; тук малко и там малко; за да идат, и да паднат назад, и да се съкрушат, и да се уловят в примка, и да бъдат

хванати“.

Петте препъвания на присмивателните мъже, които управляват Ерусалим, представляват петте неразумни девизи. Методологията явно е изпитание, защото пианиците на Ефрем отхвърлиха старите пътища на Еремия, отказаха да послушат предупредителния тръбен глас на стражите, произведоха подправени трапези и сключиха завет със смъртта; точно в същото време онези, които носеха в сражението при портата венеца на Господа на Силите, сключваха завет на живота.

На 11 септември 2001 г. започна да пада късният дъжд, който е покоят и освежаването, и започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Това постави началото на спор относно методологията на пианиците на Ефрем и методологията, представена от вестителя Илия. „Мнозина“ ще паднат заедно с пианиците, но малцината, които ще бъдат избрани, са онези, които чакат Господа.

Защото така ми говори Господ с мощна ръка и ме настави да не ходя в пътя на този народ, като каза: Не наричайте съюз всичко, което този народ нарича съюз; и не се бойте от онова, от което те се боят, нито се страхувайте. Господа на Силите — Него осветете; и нека Той бъде вашият страх, и нека Той бъде вашият ужас. И Той ще бъде за светилище; но и за камък на препъване и за канара на съблазън и за двата дома Израилеви, за примка и за клопка на жителите на Ерусалим. И мнозина от тях ще се препънат, ще паднат и ще се строшат, ще бъдат уловени в примката и хванати. Вържи свидетелството, запечатай закона между Моите ученици. И аз ще чакам Господа, Който крие лицето Си от Якововия дом, и на Него ще се надявам. Исайа 8:8–17.

Съвсем сигурно е, че Исайа е в съгласие със собствените си думи, така че мнозината, които падат в двадесет и осма глава, са същите, които падат в осма глава. В осма глава откриваме, че тяхното падане настъпва във времето на запечатването, което започна на 11 септември 2001 г. Предупреждението на осма глава е да не се ходи в „пътя“ на този народ, защото те са онези, които отказаха да ходят в Еремиевия път на древните пътеки, където се намира вестта за късния дъжд. Онези, които падат в осма глава, са тези, които се доверяват на съюза, представящ специалното вино на Вавилон, което представлява съюз между църква и държава с цел да се противопостави на онези, считани за еретици. Това, което ги кара да се препънат в осма глава, е камъкът за препъване, представящ самото първо отхвърляне на основополагащата истина през 1863 г., „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, които бяха отхвърлени от „строителите“ през 1863 г. В това отхвърляне те се върнаха към отстъпническата протестантска методология, за да отхвърлят вестта, дадена от ангелите на Уилям Милър.

В двадесет и осмата глава отхвърлянето на камъка поражда съда на преливащия бич, който е библиейският символ на белега на звяра, започващ със закона за неделята в Съединените щати, а след това заливащ целия свят. При закона за неделята заветът, който Адвентната църква е сключила със „смъртта“ и „ада“, ще бъде пометен. При помитането на завета на пианиците на Ефрем със смъртта тяхното „убежище на лъжата“ ще бъде премахнато. „Убежището на лъжата“ е представено от апостол Павел като лъжата, която довежда

силното заблуждение, а силното заблуждение, което се излива върху присмехулните мъже, които управляват Ерусалим, е в отговор на тяхната омраза към истината.

Него, чието пришествие е по действието на Сатана с всякаква сила, знамения и лъжливи чудеса, и с всякаква измама на неправдата у ония, които погиват, защото не приеха любовта към истината, за да се спасят. И затова Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата, та да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а намериха удоволствие в неправдата. А ние сме длъжни винаги да благодарим на Бога за вас, братя, възлюбени от Господа, защото Бог отначало ви е избрал за спасение чрез осветение от Духа и вяра в истината; за което и ви призова чрез нашето благовестие, за да получите славата на нашия Господ Исус Христос. И тъй, братя, стойте твърдо и дръжте преданията, на които сте били научени, било чрез слово, било чрез наше послание. 2 Солунци 2:9–15.

„Прибежището на лъжата“, което е породило „силната заблуда“, в крайна сметка довежда наказанието на скоро предстоящия неделен закон. Апостол Павел посочва съсловията на онези, които не любят истината, и на онези, които са осветени чрез истината, като така прави препратка към двете съсловия в спора от втора глава на Авакум. В двадесет и девета глава Исая започва, като удвоява думата Ариил, която е друго име на Ерусалим.

Горко на Ариил, на Ариил, града, дето обитаваше Давид! Прибавяйте година към година; нека колят жертви. Исая 29:1.

Символичното удвояване на „Ариил“ (града Ерусалим) отново е осъдено с едно „горко“. Убиването на жертвите „от година на година“ представлява постепенното въстание, започнало през 1863 година. Следващите стихове очертават съда, който ще се извърши над Църквата на адвентистите от седмия ден в периода на кризата, свързана със закона за неделата. В девети стих е посочено едно „чудо“, което подчертава спора относно методологията, като същевременно определя бунтовното състояние на адвентизма като елемент от вестта на Среднощния вик, която също е свързана с втория ангел, както е представено чрез удвояването на „Ариил“ в първия стих.

Спрете се и се чудете; извикайте и викайте: те са пияни, но не от вино; те се олюляват, но не от силно питие. Защото Господ е излял върху вас дух на дълбок сън и е затворил очите ви; пророците и вашите първенци, гледачите, е покрил. И цялото видение стана за вас като думите на запечатана книга, която дават на учен човек и казват: Моля ти се, прочети това; а той казва: Не мога, защото е запечатана. И книгата се дава на неучен човек и се казва: Моля ти се, прочети това; а той казва: Не съм учен. Затова Господ каза: Понеже този народ се приближава към Мене с устата си и Ме почита с устните си, а е отдалечил сърцето си далеч от Мене, и страхът му към Мене е научен по човешка заповед, затова, ето, Аз ще продължа да върша чудно дело сред този народ, именно чудно дело и чудо; защото мъдростта на мъдреците му ще загине и разумът на разумните му ще се скрие. Исая 29:9–14.

В „диспута“, който бе записан в двадесет и седма глава и представя противопоставянето между истинската методология и фалшивата методология, пиянството на присмехулните

мъже, които управляват Йерусалим, е определено като слепота, която пречи на ръководството на адвентизма да разбере запечатаната книга. Книгите на Даниил и Откровение са една и съща книга, а частта от книгата, която се разпечатва непосредствено преди края на благодатното време, е Откровението на Исус Христос. Тя включва загатката за „осмия, който е от седемте“. Тя е представена чрез „тайната“, която на Даниил бе дадено да разбере във втора глава. Тя е „скритата история“ на Седемте гръма. Тя е вестта за исляма на третото „Горко“ и вестта на „Среднощния вик“.

Единната книга на Даниил и Откровение е дадена на онези, които са били представени от Синедриона по времето на Христос, които символизируют една система на ръководство, която изповядва, че поддържа и защитава Божията истина, но в крайна сметка участва в разпъването на Истината. Системата, представена чрез Синедриона, са присмивателите, които владеят над Ерусалим. На тях е дадена книгата, която е запечатана, и техният изтъкнат, образован и учен отговор относно това какво означава книгата е, че не могат да я прочетат, защото е запечатана. След това на стадото, което е било обучено да следва единствено онези, които са отделени като водачи, е дадена същата книга, и техният отговор е, че ще я разберат само ако присмивателите, които владеят над Ерусалим, Синедрионът на последните дни, им кажат какво означава тя.

Методологията, която беше дадена на Уилям Милър, а след това и на Future for America, е ориентир на пророческата история. Тя е ориентир, който определя изпитващ въпрос на живот и смърт. Без правилната методология вестта на късния дъжд е „като думите на запечатана книга“. Без вестта на късния дъжд опитността, породена от тази вест, е невъзможно да бъде придобита. Тази методология е процесът на съпоставяне на пророческа линия с пророческа линия, оттук в Библията и оттам в Библията. Спорът относно методологията започна, когато първата вест беше овластена, както в началната, така и в заключителната история на последните дни.

В началната история на милеритското движение спорът започна на 11 август 1840 г. и се повтори в края на тази история, в периода, когато филаделфийското милеритско движение премина към лаодикийското милеритско движение. Спорът започна отново в историята на лаодикийското движение на третия ангел на 11 септември 2001 г. и се повтаря в края на това движение, когато лаодикийското движение на третия ангел преминава към филаделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. В началното изпитание на милеритите и в заключителното изпитание на милеритите изпитанието беше представено чрез методологията на вестителя Илия. Исус, като Алфа и Омега, винаги онагледява края чрез началото.

Методологията на представяне ред след ред е това, което сега ще приложим, когато в следващата статия пристъпим към разглеждането на четвърта и пета глава от книгата на Даниил.

„Никой не притежава истинска вест, която да определя времето, когато Христос трябва да дойде или да не дойде. Бъдете уверени, че Бог не дава на никого власт да казва, че

Христос отлага Своето идване с пет години, с десет години или с двадесет години. „И тъй, бъдете и вие готови; защото в час, когато не мислите, Човешкият Син иде“ (Матей 24:44). Това е нашата вест — именно вестта, която трите ангела, летящи посред небето, прогласяват. Делото, което сега трябва да се извърши, е да се разгласява тази последна вест на милост към един паднал свят. Нов живот идва от небето и завладява целия Божий народ. Но в църквата ще настъпят разделения. Ще се оформят две групи. Житото и плевелите израстват заедно до жетвата.

„Делото ще се задълбочава и ще става все по-сериозно до самия край на времето. И всички, които са съработници с Бога, ще се подвизават най-усърдно за вярата, веднъж завинаги предадена на светиите. Те няма да бъдат отклонени от настоящата вест, която вече озарява земята със своята слава. Нищо не си струва да се отстоява, освен Божиата слава. Единствената канара, която ще устои, е Канарата на вековете. Истината, каквато е в Исус, е прибежището в тези дни на заблуда....“

„Пророчеството се е изпълнявало, ред по ред. Колкото по-твърдо стоим под знамето на вестта на третия ангел, толкова по-ясно ще разбираме пророчеството на Даниил; защото Откровението е допълнението на Даниил. Колкото по-пълно приемаме светлината, представена от Светия Дух чрез посветените Божии служители, толкова по-дълбоки и по-сигурни, дори както вечният престол, ще ни се явяват истините на древното пророчество; ще бъдем уверени, че Божии човечи са говорили, водени от Светия Дух. Самите хора трябва да бъдат под влиянието на Светия Дух, за да разбират изреченото от Духа чрез пророците. Тези вести бяха дадени не за онези, които изрекоха пророчествата, а за нас, които живеем сред събитията на тяхното изпълнение.“

„Не бих почувствала, че бих могла да представя тези неща, ако Господ не ми беше дал тази работа да върша. Има и други освен вас, и не един или двама, които, както и вие, мислят, че имат нова светлина, и са напълно готови да я представят на народа. Но би било угодно на Бога те да приемат вече дадената светлина и да ходят в нея, и да основават вярата си върху Писанията, които подкрепят възгледите, поддържани от Божия народ в продължение на много години. Вечното евангелие трябва да бъде прогласено чрез човешки оръдия. Ние трябва да възгласяваме вестите на ангелите, които са представени като летящи посред небето, с последното предупреждение към един паднал свят. Ако не сме призовани да пророкуваме, призовани сме да вярваме на пророчествата и да сътрудним с Бога в даването на светлина на други умове. Това се стараем да вършим.“ Selected Messages, книга 2, 113, 114.